

ikke vil bringe Krigsbestyrelsen i Forlegenhed, tror jeg, man maa udsætte Liden noget med Hensyn til Gjennemførelsen af Forslag i denne Retning. Kan hende, at forsaavidt det erede Medlem indskrænker sig til det Forslag, her er nævnt under B; og gjør Forbring om en saadan Nedsættelse, han da kan faae en Del af disse Forhaabninger opfyldte ved Gjennemførelsen af Hærløven. Hans Forslag gaa ud paa en Nedsættelse — ikke Besparselse — af 600,000 Rb., men selvfølgelig er det ikke nogen Besparselse for de 230,000 Rb.'s Bedkomende, thi for Intet faar man Intet, derimod faae vi for de 230,000 Rb. Værdier i Klædebeholdningen.

Mufjar: Jeg skal først ganske kort omtale det erede Mindretals Forslag. Derfor den af Mindretallet anstillede Betragtning om Hærløvens Forhold var rigtig, og det Onske, som han med flere skal have udtalt at ville give Form i Ændringsforslag ved Lovforslagets Behandling, var berettiget, vilde den mest passende Form for Hærløvsforslaget have været: „Om Hærens Ordning skal ikke gives nogen Lov.“ Det vilde netop have indeholdt, hvad der behøvedes; thi at træffe en Del Bestemmelser, som ikke skulde have Lovkraft, men som hvert Aar kunde forandres, synes mig vilde være et overordentligt overflødig Arbejde. Det erede Medlem begrunder sine Ændringsforslag med, at det var et Bælsædsspørgsmaal for Fædrelandet at foretage saadanne Besparselser. Vi fik for et Par Dage siden omdelt nogle Meddelelser fra statistisk Bureau, i hvilke der Side 70—71 staar en Oplysning, som i saa Henseende er ret god at faae Forstand af. I 1862 indstod der i vore Sparekasser 34 Millioner Rb. og i 1871 66 Millioner; det har altsaa været muligt for de Klasser, der benytte Sparekasserne, i Gjennemsnit aarlig at opspare 3,200,000 Rb.. Overfor disse Kjendsgjæringer, som kunne forges med flere andre betydelige og betydningsfulde Kjendsgjæringer, tror jeg ikke, at der virkelig kan være Tale om, at en Besparselse — thi for en Del vilde det være en virkelig Besparselse — skulde være et Bælsædssanliggende. Det erede Medlem kom atter idag tilbage til Spørgsmaalet om Danmarks anerkjendte Neutralitet. Jeg har ved første Behandling henledet Opmærksomheden paa; hvad ogsaa den erede Udsøjer nu gjorde, at den anerkjendte Neutralitet aldeles ikke har Noget med Hærvæsenet at gjøre, men at man tværtimod gennem en anerkjendt Neutralitet endogaa kunde faae Forpligtelse til yderligere Udgifter til Hærvæsenet end de nuværende. Jeg ansætte dengang Belgien som Exempel, idet Belgien med sin anerkjendte Neutralitet har et Hærbudget paa 13—14 Millioner. Hvad der tilbrag sig i 1870; aabnede Dinene for, at dets Hærvæsen ikke var i en Orden, der var forsvaellig overfor den neutrale

Stilling, og siden November Maaned ifjor har der bestaaet en partiel Ministerkrise i Belgien, fordi Spørgsmaalet om Omordningen af dets Hærvæsen stiller saa betydelige finansielle Forbring, at Ministeriet i det Hele ikke har troet overfor den Opposition, det vilde møde hos den lovgivende Magt, at kunne tiltræde den da værende Krigsministers Forslag. Dette har imidlertid havt til Følge, at man i Belgien ikke har været i Stand til at forinaa en eneste General eller Oberst til at overtage Krigsministeriet, og det henstaar endnu paa 6te Maaned ubesat. Det erede Medlems Forslag under Nr. 68 mener han vil ikke have vedsentlig Betydning med Hensyn til en Svækkelse af vort Forsvarsvæsen. Jeg tror tværtimod, at det vil have en ganske overordentlig væsentlig Betydning i denne Henseende, thi det vil have den Betydning, at man, derfor man efter Udløbet af det Finantsaar, hvis Budget vi her forhandle, pludselig skulde blive nødsaget til at stille vor Hær paa Krigsfod, vil faa de Vællædningsgjenstande til den. Naar det erede Medlem tror, at man gennem Selvvelledningsystemet skulde kunne komme til at undvære saadanne Beholdninger, tager han aldeles feil, thi selv et Selvvelledningsystem vil ikke kunne undvære Beholdninger, naar man, — hvad der er erkjendt at være nødvendigt i vore Dage — vil kunne stille Hæren paa Krigsfod med det kortest mulige Varfel. I saa Tilfælde vil man være nødt til at have Beholdninger af Munderingsgæger, thi ved Selvvelledningsystemet kan det indtræffe, at Hæren skal sættes paa Krigsfod; netop paa en Tid, da Munderingerne ere slidte, og desuden vil det kunne indtræffe, at det betydelige Mandskab, som paa en saadan Tid bliver indkaldt, ingen Mundering har. Det er i det Hele taget en Misforstaaelse, tror jeg, naar man mener, at Selvvelledningsystemet kan lede til Nedsættelse i Udgifterne; det kan lede til større Behagelighed for det indkaldte Mandskab — og jeg skal indrømme, at der i den Maade, hvorpaa man illæder det ny indkaldte Mandskab, er Noget, der støder min Følelse —, men at det skulde føre til en Nedsættelse af Udgifterne, tror jeg ikke. Det erede Medlems Forslag om Glevskolen begrunder han ved, at man i Hærløven havde vedtaget Oprettelsen af en Glevskole som midlertidig, fordi man ikke troede sig sikker paa uden en saadan Skoles Hjælp at kunne tilvejebringe et godt organiseret Underofficerskorps. Derfor de forløbne Aars Erfaring nu havde vist, at man med Hærløvens Bestemmelser kunde tilvejebringe et godt Underofficerskorps uden Glevskolens Hjælp, kunde jeg tiltræde det erede Medlems Forslag i det Mindste med nogle Modifikationer, idet jeg i saa Tilfælde kunde gaa ind paa, at Skolen kunde være overflødig for Fodfolkets og Rytteriets Bedkomende, medens jeg ikke er sikker paa, at den kunde være overflødig for de særlige tekniske Vaabens